

Kunstanmeldelse Patrick Huse: Miljøkatastrofen gjort forståelig

Er verden så vakker at vi trenger et grått filter for å forstå hva vi er i ferd med å ødelegge? Tegningene til jubilerende Patrick Huse gjør det vanskelige enkelt.

Av [Lars Elton](#) KUNSTKRITIKER I DAGSAVISEN.

KULTUR

Publisert: 11. juli 2020 Sist oppdatert: 16.36, 11. jul 2020

KUNST

Patrick Huse

«Subtle Inquiry: 2nd Part»

Oppland Kunstsenter, Lillehammer. Til 16. august

LILLEHAMMER (Dagsavisen): Hva var det jeg sa? Jeg kunne like gjerne skrevet at Patrick Huses tegninger gjør det enkle komplisert. Uansett hvordan vi vurderer tegningene hans, setter utstillingen «Subtle Inquiry; 2nd part» ting i perspektiv.

Rent prinsipielt er utsagnet korrekt: Med en grunnleggende enkel og vakker tegneteknikk, og et formspråk som er både berørende og usedvanlig sterkt, blottlegger han den svakheten naturen lider under i møtet med menneskenes herjinger. Han gjør det vanskelige enkelt ved å vise oss kompliserte strukturer gjennom et filter som visker ut alt som er vanskelig å fatte.

Kunsten i Oppland Kunstsenter går rett inn til kjernen i vår tids mest presserende problem. Menneskenes kamp mot naturen har pågått i flere hundre år, helt siden før den industrielle revolusjon satte inn med oppfinnelsen av «Spinning Jenny» på 1760-tallet. Spinnemaskinen spant garn med en effektivitet som erstattet menneskelig arbeidskraft og gjorde arbeiderne til slaver. Siden har det gått fra ille til verre. Nå nærmer vi oss katastrofen.

Anbefalte saker

o

Patrick Huses tegninger er fulle av bittesmå detaljer. Dette er en av landskapstegningene som er lettest å lese. Foto: Øystein Thorvaldsen

Patrick Huses lavmælte utstilling i Oppland Kunstsenter på Lillehammer er så vakker at kunstverkene kan ta pusten fra deg. Men du kan også sveipe over bildene uten å se noen ting, hvis du er disponert for raske og umiddelbare opplevelser. Ser du etter vil du oppdage at Huse har en frapperende teknikk. Nyansene er finstemte, og detaljene går så til de grader opp i den store helheten at det er all grunn til å legge «nesen innåt glasset» for å studere de mettede tegningene. Samtidig gjør han det ikke enkelt for sitt publikum. I dette kunstnerskapet, og spesielt i denne utstillingen, møter materien sitt ytterpunkt. Tegnestiften eller blyanten blir utnyttet til fulle for å skape en motivmessig detaljeringsgrad som nærmest blir en negasjon, eller en finstemt gradering som nesten krever mikroskop for at vi skal få med oss alt. De ornamentale detaljene og tykkelsen i den tegnede flaten fremstår som en imponerende utholdenhetsprøve. I ett stort verk har han forstørret et felt på 10 x 15 centimeter og fjernet gråtonene slik at bare strekene står igjen. Det store bildet er fortsatt så stappet med informasjon at fascinasjonen springer deg i øynene.

For i det hele tatt å oppleve den skjønnheten jeg snakker om, må blikket ditt konsentreres og bore seg gjennom refleksene i glasset bildene er rammet inn bak. Det er en krevende øvelse. Flere ganger merket jeg at jeg flyttet kroppen for å dempe refleksene i glasset, også der hvor bildene hang uten å være vinklet mot de fine vinduene ut mot Lillehammer Kunstmuseum. Det er, i parentes bemerket, der han viste utstillingstittelens første del i fjor. Refleksfritt glass er dyrt, og når kunstnerens og kunstsenterets produksjonsbudsjett er begrenset sier det seg selv at den typen luksus skyves nedover på prioriteringslisten.

Patrick Huse feirer 50 år som billedkunstner i år. I en stor del av de fem tiårene siden han debuterte på Høstutstillingen i 1970 har han vært opptatt av miljø, økologi og nordområdene. Det er her vi ser klimaendringene manifestere seg først, og Patrick Huse (født 1948) har vist sin bekymring for klodens tilstand i en årrekke. Gjennom 50 år har han bygd et kunstnerskap fokusert på samspillet mellom detalj og helhet. Han holder et høyt tempo, og i jubileumsåret skal han ha intet mindre enn fem separatutstillinger og to gruppeutstillinger. Samtidig med åpningen på Oppland Kunstsenter åpnet han utstilling i Sogn og senFjordane Kunstmuseum i Førde. Neste år skal han bruke mesteparten av tiden til å fullføre en bok. Det blir den 13. i rekken, sånn cirka.

Her har Patrick Huse forstørret opp et område som måler 10 x 15 centimeter i originaltegningen. Foto: Øystein Thorvaldsen

Patrick Huse er en periferiens mann. I alt han gjør er det det såkalt «ubetydelige» landskapet og de glemte eller ignorerte kulturene ha interesserer seg for. Derfor er det heller ikke merkverdig at han, i et intervju på Oppland Kunstsenters nettside, med kunsthistoriker Svein Olav Hoff, sier at han føler seg bedre ivaretatt i periferien. Han har riktig nok hatt utstillinger ved både Stenersenmuseet og Henie Onstad Kunstsenter i Oslo(-regionen), og han er innkjøpt av Nasjonalmuseet. Men jeg regner det ikke som spesielt sannsynlig at han er blant kunstnerne Nasjonalmuseet prioriterer når de åpner neste år. Den som lever, får se. Sjansen er jo der fordi miljø, økologi og minoriteter er blant de tingene som er politisk korrekte å bry seg om.

Mens vi venter på Nasjonalmuseet, kan vi se til Lillehammer. Det er faktisk slik at det er stor fare for at verden slik vi kjenner den går under. Klimaendringene er så merkbare at vi ikke kan ignorere dem lenger. Men vi bryr oss knapt. Når skal vi høre på dem som har ropt «Varsko her» i årevis? Vi kan jo begynne med Patrick Huse. Tar du turen til Oppland Kunstsenter på Lillehammer får du en estetisk opplevelse i tillegg som vil gi deg perspektiver på livets kompleksitet. Det er akkurat så krevende at det er verdt innsatsen.